

DRIE GENERATIES

In deze rubriek beantwoorden drie mensen dezelfde vraag, bekeken door de bril van hun eigen generatie. Deze week vertellen een grootmoeder en twee kleinzonen of ze geloven in een vredevolle toekomst.

De plicht te denken dat het goed zal gaan

Pieter Serrien (links), Magda Sermon en Tomas Serrien. © Jozefien Van Huffel

Wanneer een nieuw jaar zijn intrede doet, proberen we als vanzelf wat verder in de toekomst te kijken dan anders. Ook Magda Sermon (87) en haar kleinzonen Pieter Serrien (31), historicus, en Tomas Serrien (24), filosoof, wensten elkaar het allerbeste. Geloven ze echter dat ze onderweg zijn naar een meer vredevolle toekomst?

„We staan op een bijzonder punt”, meent Tomas Serrien. „De wetenschap bracht de mensheid op veel vlakken ver en wordt nog steeds ten goede ingezet, maar het wordt duidelijk dat ze misschien niet afdoende antwoordde op bepaalde sociale vragen. Hoe werken we armoede weg, bijvoorbeeld? Ik stel vast dat we het voorlopig echt niet weten, of er niet in slagen bepaalde oplossingen in de praktijk te brengen, maar dat hoeft geen pessimistisch toekomstbeeld te zijn.”

Negatieve gedachten over heden en toekomst sluipen echter soms in onze hoofden binnen.

„Wat als er nu iemand zou binnenkomen met een wapen? De gedachte bekruipt me af en toe, op zondag in de kerk of bij een concert”, zegt Magda Serrien. „Ook al laat ik me er niet door leiden, in die zin ben ik angstiger voor wat kan gebeuren dan enkele jaren geleden. Het is een ander soort angst dan de angst van de V-bommen tijdens de Tweede Wereldoorlog, maar we beleven ook een ander soort oorlog.”

„Het woord waar we in mijn gebedsgroep het vaakst bij blijven hangen, is ‘vertrouwen’”

„Ik vind het fout aanslagen hier te bestempelen als oorlog, zoals onder meer de Franse president François Hollande deed”, reageert Pieter Serrien, die vorig jaar zijn vijfde boek met getuigenissen over de Tweede Wereld-

oorlog publiceerde. „Daders hopen dat wij die taal hanteren. Is vergeven, zoals in het evangelie, echter niet de enige manier om de situatie te doorbreken?”

„Ik ben inderdaad veeleer bang van de reactie op terreur dan van terreur zelf”, knikt Tomas Serrien. Pieter Serrien: „We laten ons te makkelijk doen door angstpredikers. We mogen niet in de val van de vergelding trappen of zelf in extremen gaan denken, want dan slagen we er niet in negatieve mechanismen te doorbreken.”

Willen we streven naar meer vrede, wat heeft de wereld dan nodig? Magda Sermon: „Wat meer respect voor het leven. In de Eerste Wereldoorlog zat mijn vader in de loopgraven. Hij was zestien en vertelde achteraf hoe ze er een spelletje van maakten, hoe ze de overkant tot schieten probeerden te verleden met een helm op een stok. Ook bij Islamitische Staat vind je vooral jong volk. Ouderen hebben meer ge-

zien en staan anders in het leven. Ik schrik er soms van hoe veel ouderen zich op eigen initiatief inzetten voor vluchtelingen, zonder daar aandacht voor te willen. Nog meer naastenliefde, ook dat leidt naar vrede.”

„We hebben ook een meer positief mensbeeld nodig”, vindt Pieter Serrien. „Vaak redeneren we vanuit het slechte van de mens, vanuit wantrouwen. We kunnen wel wat meer naïviteit en geloof in de goedheid van de mens gebruiken.” „Ik zit in een gebedsgroep. Het woord waar we het vaakst bij blijven hangen, is ‘vertrouwen’”, knikt Magda Sermon. Tomas Serrien: „Uiteraard hebben we ook een overheid nodig die dat vertrouwen vertaalt in concrete maatregelen. Geweld ontstaat waar mensen zich slecht in hun vel voelen, dus moet er geld naar onderwijs, straathoekwerk en armoedebestrijding.”

Is die vredevolle toekomst dan onderweg? „Het is onze plicht te geloven dat het beter zal gaan”,

zegt Pieter Serrien. „In zekere zin is deze tijd een zweetsessie. Allerlei instellingen en ideeën staan onder spanning. Er zit bijvoorbeeld van alles niet juist in de Europese Unie. Wel, laat ons dan geloven dat deze crisis een betere EU zal opleveren.” „Als je doemdenkt, is je lot inderdaad al deels bepaald”, knikt Tomas Serrien. „Dan doe je niets meer om de situatie te veranderen. We moeten idealistisch blijven, weliswaar met gevoel voor realisme. Niet, *bonnie?*” „Als je gelooft in het goede, krijg je meer kansen”, bevestigt Magda Sermon.

„Een roodborstje in de tuin is zo prachtig en ook de mens is zo mooi”, besluit ze. „Er is echter veel onverschilligheid. Soms bid ik dat mijn kleinkinderen het geloof zouden vinden. De eucharistieviering doet me tenminste een uur per week nadenken, samen met mensen van wie ik al veel heb geleerd.”

Jozefien VAN HUFFEL

LEZERSBRIEVEN

Reageren op artikels? Schrijf naar **KERK & leven**, Halewijnlaan 92, 2050 Antwerpen of e-mail naar lezersbrieven@kerknet.be, met vermelding van uw naam en adres. De redactie behoudt zich het recht lezersbrieven taalkundig te bewerken en in te korten.

Angstige wereld (1)

KERK & leven, 14 DECEMBER 2016

Ik las zoals altijd met belangstelling het *Standpunt*, deze keer over de *Angstige wereld*. Mocht ik nog niet angstig geweest zijn, dan werd ik het alleszins wel na het lezen van dat stuk.

Ik steek mijn kop niet in het zand en ben er me van bewust dat wij leven in een vreemde wereld en tijd. Normen en waarden, christelijke of andere, worden naar de prullenmand verwezen. Of we echter enkel daardoor angstiger zijn geworden? Ik meen dat het veel genuanceerder ligt.

Onze instellingen zijn machtsinstellingen, ze nemen beslissingen boven onze hoofden en creëren daardoor naar eigen goeddunken nieuwe normen en waarden, en leggen ons wetten op. Men zou op den duur wel angstig worden.

Bemoedigend is en blijft de blijde boodschap van Jezus. Hij ging tegen de gangbare stroom

in en toont ons een andere weg dan de angst. Laat onze aandacht en ons vertrouwen maar beter naar Hem uitgaan en naar zijn boodschap van liefde.

Dirk FEYTONS, Alken

Angstige wereld (2)

KERK & leven, 14 DECEMBER 2016

Wat een buitengewoon goed artikel, waarbij alles eens in een juiste context wordt geplaatst. Het verdient voort uitgewerkt te worden.

Angst en vertrouwen, waar komen ze vandaan en wat doen we eraan? Welke rol spelen informatie, pers en sociale media? Waar liggen nog onze zekerheden? Bij familie, school en Kerk. Zijn die er nog? Verhoogt de individualisering en het materialisme angst en vertrouwen?

Een prachtige, maar ook dreigende slotzin: „Zonder vertrouwen in elkaar en in de toekomst voeren we onze samenleving recht naar de afgrond. In dat

geval zijn we zelf onze grootste bedreiging.”

Wat doen we eraan en hoe? Het is iets om voort op door te gaan. Laten we elkaar in elk geval bemoedigen. Vol hoop en vertrouwen.

Bert VAN DIJK, Knokke-Heist

Jan Goyvaerts (1)

KERK & leven, 21 DECEMBER 2016

Dank u voor dit hartverwarmend artikel. Ik kende uw overleden vrouw door haar boeken en haar blog. Ze is trots op u en de uwen en kijkt met genegenheid naar uw werk.

Marianne PAUWAERT, via Facebook

Jan Goyvaerts (2)

KERK & leven, 21 DECEMBER 2016

Jan, wat een inspiratiebron ben jij voor ons! Wij laten soms te vlug de moed zakken, jij toont hoe het anders kan.

Noël BOULLART, via Facebook

Mijn Stannah Siena, aangepast aan mijn behoeften

Documentatie en gratis prijsofferte op 0800 95 950

info@stannah.be www.stannah.be

Naam + Voornaam .....
 Adres .....
 Postcode ..... Tel : .....
 Stad ..... E-mail .....

Stannah sprl
 Poverstraat 208, 1731 Relegem

Stannah